

1981
17. juni

Konvensjon mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om nordiske statsborgeres rett til å bruke sitt eget språk i et annet nordisk land. *)

Regjeringene i Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige, som anser økt språklig likestilling i Norden for å være av stor betydning for den nordiske fellesskapsfølelsen og for utvidet kontakt mellom de nordiske folk, som finner det viktig at nordiske statsborgere i så stor utstrekning som mulig kan bruke sitt eget språk overfor myndigheter og andre offentlige organer i et annet nordisk land, som er klar over at en god språktjeneste for nordiske innvandrere er av vesentlig betydning for å lette tilpassingen og sikre dem sosial trygghet og lik behandling i samfunnet, er i samsvar med tanken bak Nordisk Råds anbefaling nr. 29/1966, blitt enige om følgende:

Artikkel 1

De språkene som omfattes av denne konvensjonen er norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk.

Konvensjonen gjelder så vel muntlig som skriftlig kontakt med myndigheter eller andre offentlige organer, likevel ikke telefonkontakt.

Artikkel 2

De kontraherende stater forplikter seg til å virke for at en borger i en kontraherende stat etter behov skal kunne bruke sitt eget språk ved kontakt med myndigheter og andre offentlige organer i en annen kontraherende stat. Ved siden av domstolene gjelder dette særlig i forhold til offentlige organer som helse-, sosial- og barnevernsmyndigheter, samt arbeidsmarkeds-, skatte-, politi- og skolemyndigheter.

I saker for domstolene og andre offentlige organer skal disse så langt råd er sørge for at borgere i en kontraherende stat får tilstrekkelig tolke- og oversettelseshjelp. I straffesaker skal borgerne alltid få den nødvendige tolkehjelp.

Artikkel 3

Kostnadene ved tolking eller oversettelse i saker som omfattes av artikkel 2 bør dekkes av offentlige midler. Utgifter til tolk i saker som er undergitt offentlig påtale skal alltid dekkes av det offentlige.

*) I henhold til kgl. res. av 15. mai 1981 ble konvensjonen undertegnet i Sve-neke 17. juni 1981. Avtalen ble besluttet ratifisert ved kgl. res. av 9. juli 1982 og ratifikasjonsdokument ble deponert i Helsingfors 10. august 1982. Avtalen trådte i kraft 1. mars 1987.

Dette er likevel ikke til hinder for at en kontraherende stat krever utgiftene til oversettelse av et dokument erstattet helt eller delvis av den som har levert inn dokumentet, dersom dette er av vidløftig karakter eller av liten betydning eller det ellers foreligger særlige grunner. 1981
17. juni

En kontraherende stat skal heller ikke være forhindret fra å gi bestemmelser om rett for det offentlige til å kreve utgiftene til tolk eller oversettelser tilbakebetalt fra den som i egenskap av tapende part eller av andre grunner skal bære sakskostnadene.

Artikkel 4

Den som oppholder seg i anstalt eller institusjon bør så langt råd er gis mulighet for samvær med andre som behersker vedkommendes språk.

Artikkel 5

De kontraherende stater skal arbeide for at det opprettes offentlige språktjenesteorganer eller annen form for tolke- og oversettelsestjeneste på steder der det finnes et større antall borgere av en annen kontraherende stat som ikke forstår vertslandets språk. Når antallet slike borgere bosatt i vertslandet eller på et bestemt sted i vertslandet tilsier det, skal vertslandet fremme arbeidet med oversettelse og distribusjon av slike rettleidninger, brosjyrer, skjemaer o.l. som kan lette kontakten mellom den enkelte og det offentlige.

Artikkel 6

De kontraherende stater forplikter seg til å søke å gjøre en særlig innsats i spørsmål om språktjeneste når forholdene tilsier det, og å fremme direkte samarbeid mellom myndighetene i de ulike statene med sikte på å gjennomføre formålet med konvensjonen.

Artikkel 7

Konvensjonen er ikke til hinder for at to eller flere av de kontraherende stater, når det er grunn til det, inngår særskilte avtaler som innebærer mer vidtgående forpliktelser enn de som er avtalt her.

Artikkel 8

Hver av de kontraherende stater skal utpeke et organ som skal ha til oppgave å følge med i gjennomføringen av konvensjonen i staten og fremme samarbeidet mellom statene i spørsmål som omfattes av konvensjonen.

Det tilligger også Nordisk Ministerråd å holde seg orientert om gjennomføringen av konvensjonen.

- 1981 17. juni Artikkel 9
- De kontraherende stater kan slutte seg til denne konvensjonen ved å
- undertegne uten forbehold om ratifikasjon eller
 - undertegne med forbehold om ratifikasjon, kombinert med etterfølgende ratifikasjon.

Ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det finske utenriksdepartement.

Konvensjonen trer i kraft første dag i den nærmest påfølgende må-

1985 12. nov. Artikkel 6

Avtale om sosial trygd mellom Kongeriket Norge og Canada, med Sluttprotokoll, samt Administrasjonsavtale for gjennomføring av avtalen. *)

Agreement on social security between the Kingdom of Norway and Canada with Final Protocol.

The Government of the Kingdom of Norway and the Government of Canada,

Resolved to regulate the relationship between their two countries in the field of social security,

Have decided to conclude an agreement for this purpose, and

Have agreed as follows:

PART I

DEFINITIONS AND GENERAL PROVISIONS

Article 1

Definitions

1. For the purposes of this Agreement,

- «Government of Canada» means the Government in its capacity as representative of Her Majesty in right of Canada and acting through the Minister of National Health and Welfare;

*) I henhold til kgl. res. av 1. november 1985 ble samtykke gitt til undertegning og ratifikasjon av avtalen. Avtalen ble undertegnet i Oslo 12. november 1985. Avtalen ble inngått ved noteveksling i Ottawa hhv. 3. og 12. september 1986 og avtalen trådte i kraft 1. januar 1987.